

ЗАВЕРШЕННЯ ІСТОРІЙ «ДО ЗУСТРІЧІ З ТОБОЮ» І «ПІСЛЯ ТЕБЕ»

© Stine Hellmann

Джоджо Мойєс — англійська романистка, журналістка, одна з небагатьох письменниць, яка двічі здобула премію Асоціації любовних романістів у номінації «Любовний роман року», володарка нагороди «Книга року» від *Galaxy Book Award*. Її зворушливі історії кохання посідають перші позиції у списках бестселерів «The New York Times», їх перекладено багатьма мовами світу.

Лу Кларк намагається втекти від свого минулого і переїздить до Нью-Йорка. В Англії вона залишає Сема, який колись допоміг їй оговтатися від болю втрати. А тепер Лу фактично тікає від чоловіка, прирікаючи їхні стосунки на випробування відстанню. У великому місті дівчина починає життя спочатку і влаштовується на роботу до заможного сімейства Гопніків. Вона одразу опиняється у вирі їхніх таємниць та пристрастей, розчиняючись у чужій родині. Лу бракує часу навіть на коротку розмову із Семом, який щодня віддаляється... Але коли одного дня доля випадково зіштовхує її з чоловіком на ім'я Джошуа Раян, усе змінюється. Та от чи змінить нове захоплення саму Лу? Чи зможе вона нарешті віднайти щастя і припинити розриватися між минулим та майбутнім?

Романи Джоджо Мойєс завжди викликають теплі почуття й усмішку на моєму обличчі, бо вона пише так щиро, проникливо і з гумором про те, що насправді означає бути людиною. Обов'язково до читання!

Емілія Кларк, популярна акторка, виконавиця головної ролі в екранізації «До зустрічі з тобою»

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-9274-1

9 786171 292741

ДЖОДЖО
МОЙЄС

Ма
сама
я

ДЖОДЖО МОЙЄС

Ма
сама
я

Чарівний, теплий фінал трилогії. Ви відчуєте надзвичайну втіху від читання кожної сторінки.
Entertainment Weekly

КСД

ДЖОДЖО
МОЙЕС

JOJO MOYES

Still
Me

A NOVEL

ДЖОДЖО
МОЙЄС

Ма
сама
Я

РОМАН

ХАРКІВ 2022 КСД

УДК 821.111
М74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Moyes J. Still Me : A Novel / Jojo Moyes. — New York :
Pamela Dorman Books, 2018. — 400 p.

Переклад з англійської *Валерії Бондар*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

ISBN 978-617-12-9274-1
ISBN 978-0-399-56245-7 (англ.)

- © Jojo's Mojo Ltd, 2018
- © Depositphotos.com / I. Petrovic, обкладинка, 2022
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2018
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2022

*Для любої Саскії:
з гордістю носи свої смугасті панчохи*

Перш за все пізнай себе;
і тільки тоді — самовдосконалюйся.

Епіктет

1

Саме вуса нагадали мені про те, що я більше не в Англії, — товста сіра багатоніжка, що надійно приховувала верхню губу чоловіка; сільські вуса, ковбойські вуса, мініатюрні вусики бізнесменів. Удома таких вусів не побачиш.

Я не могла відірвати від них очей.

— Мем?

Єдиною людиною з такими вусами, яку я бачила вдома, був містер Нейлор, наш учитель математики. До того ж у його вусах завше було повно крихіток від печива — а ми рахували їх на уроках алгебри.

— Мем?

— Ой. Перепрошую.

Чоловік у формі різким порухом товстого пальця запросив мене пройти вперед. Його погляд не відривався від екрана. Я чекала в кабінці, відчуваючи, як піт від довгої подорожі повільно випаровується з моєї спини. Він підняв руку й повернувши чотирма пухкими пальцями.

Лише через декілька секунд я усвідомила, що так він просить мій паспорт.

— Ім'я.

— Там написано, — відповіла я.

— Ваше ім'я, мем.

— Луїза Елізабет Кларк. — Я зазирнула за його стійку. — Хоча мене ніхто не називає Елізабет. Уже після того,

як мене так назвали, моя мати усвідомила, що це звучатиме як Лу Ліззі. А якщо промовити дуже швидко, то взагалі виходить якась нісенітниця. Хоча мій тато каже, що це досить підхоже ім'я. Не те щоб я не любила своє ім'я, все ж таки воно моє. Я маю на увазі, навіщо вам такі дивачки у країні. Ха! — Мій голос нервово відскочив від скляної перегородки.

Чоловік вперше поглянув на мене. У нього були міцні плечі та погляд, під котрим, здавалося, було неможливо поворушитися. Він не усміхався і до того ж дочекався, поки зникне й моя усмішка.

— Пробачте, — мовила я. — Люди в формі змушують мене нервуватися.

Я озирнулася й побачила залу паспортного контролю, довжелезну чергу, що, немов змія, звивалася безліч разів, перетворившись на непроглядне, вируюче море людей.

— Яюсь дивнуvато стояти у тій черзі. Відверто кажучи, це найдовша черга в моєму житті. Я вже навіть хотіла розпочати складання свого списку подарунків на Різдво.

— Покладіть руку на сканер.

— Він завжди такий великий?

— Сканер? — Він насупився.

— Потік людей.

Але він більш не слухав. Він роздивлявся щось на екрані. Я поклала пальці на маленький сенсор. І тоді задзвонив мій телефон.

Мама: «Ти приземлилася?»

Я вже хотіла написати відповідь вільною рукою, але чоловік сердито подивився на мене.

— Мем, користуватися мобільним телефоном заборонено.

— Це лише моя мама. Вона хоче знати, чи все гаразд.

Я прибрала телефон із його поля зору та нишком відправила їй смайлик.

— Мета поїздки?

«Що це?» — миттєво відповіла мама. У телефонному листуванні мама почувається мов риба у воді й тепер робить це швидше, ніж розмовляє. А це вона робить із надсвітловою швидкістю.

«Ти знаєш, що мій телефон не показує ці маленькі малюночки. Це SOS? Луїзо, скажи, що в тебе все гаразд».

— Мета поїздки, мем? Вуса чоловіка нервово сіпнулися.

Він повільно додав:

— Що ви робитимете тут, у Сполучених Штатах?

— У мене тут нова робота.

— А саме?

— Я працюватиму на одну родину в Нью-Йорку. В Центральному парку.

На коротку мить брови чоловіка трохи піднялися догори. Він ще раз перевірів мою адресу, вочевидь, щоб переконатися у моїх словах.

— У чому полягає ваша робота?

— Це трохи складно пояснити. Щось на кшталт оплачуваної компаньйонки.

— *Оплачуваної компаньйонки?*

— Так, щось типу того. Я працювала на цього чоловіка. Я була його компаньйонкою, а також давала йому ліки, гуляла з ним і годувала. Насправді це не так дивно, як воно

звучить, до речі — в нього були паралізовані руки. Ніякого збочення. Насправді моя остання робота скінчилася чимось більшим, бо дуже складно не зблизитися з людьми, котрих доглядаєш, а Вілл — той чоловік — виявився просто чудовою людиною, і ми... Що ж, ми закохались одне в одного.

Промовивши це, я вкотре відчула, як на очі навертаються сльози. Я жваво витерла їх рукою.

— Отже, гадаю, якось так я і працюватиму. За винятком романтичного аспекту. І годування.

Працівник імміграційної служби мовчки витріщався на мене. Я спробувала усміхнутися.

— Зазвичай я не плачу під час розмов про роботу. Незважаючи на моє дивне ім'я. Ха! Але я кохала його. А він кохав мене. А потім він... Що ж, він вирішив обірвати своє життя. Отже, це щось на кшталт спроби розпочати все знову. — Тепер сльози безупинно та страшенно недоречно котилися з моїх очей. Я не знала, як їх зупинити. Здавалося, уже ніщо не допоможе. — Пробачте. Мабуть, це через різницю в часових поясах. Вдома зараз була б майже друга ночі, правильно? До того ж я більш про нього не говорю. Я маю на увазі, у мене тепер є новий хлопець. І він просто чудовий! Він фельдшер! І сексуальний! Це як виграти в лотерею хлопців, так? Сексуальний фельдшер?

Я почала копирсатися у сумочці в пошуках носової хустинки. Підвівши очі, я побачила, що чоловік простягнув мені коробку з серветками. Я взяла одну.

— Дякую. Отже, у будь-якому разі, мій друг Натан — він із Нової Зеландії — працює тут, і саме він допоміг мені

отримати цю роботу, і я поки що не знаю, що саме робитиму, окрім того, що доглядатиму жінку одного багатія, котра страждає від депресії. Але я вирішила, що цього разу я житиму так, як хотів Вілл, бо до цього я робила все неправильно. Все закінчилося тим, що я влаштувалася на роботу в аеропорту.

Я завмерла.

— Ні — ой — я не кажу, що це погано — працювати в аеропорту! Я впевнена, що імміграційна служба — це дуже важливо. *Дуже* важливо. Але у мене є свій план. Тут я кожного тижня робитиму щось нове, а також завжди казатиму «так».

— Казатимете «так»?

— Погоджуватимуся на все нове. Вілл завжди казав, що я сама позбавляю себе всього нового. Це і є мій план.

Офіцер ще раз продивився мої документи.

— Ви неправильно заповнили розділ з адресою. Мені потрібен поштовий індекс.

Він простягнув мені бланк. Я подивилася номер на роздрукованому папірці й записала його тремтливими пальцями. Я поглянула ліворуч, на чергу, котра ставала дедалі неспокійнішою. На початку сусідньої черги двоє офіцерів опитували китайську родину. Жінка почала сваритися, і їх повели до бокової кімнати. Раптово я відчула себе неймовірно самотньою.

Офіцер нахилився вперед, щоб подивитися на людей, що чекають своєї черги. А тоді просто поставив штамп у паспорті.

— Нехай щастить, Луїзо Кларк, — сказав він.

Я витріщилася на нього.

— І це все?

— Так, усе.

Я усміхнулася.

— Ой, дякую! Це дуже мило з вашого боку. Я маю на увазі, дуже дивно опинитися на іншому кінці світу геть на самоті, тож мені дуже приємно зустріти тут першу хорошу людину, і...

— Ви повинні йти, мем.

— Звісно. Перепрошую.

Я збрала свої речі та відкинула спітніле пасмо волосся з обличчя.

— І, мем...

— Так? — Цікаво, що ще я зробила неправильно.

Він не відводив очей від екрана.

— Будьте обережні з тим, чому казатимете «так».

Натан, як і обіцяв, чекав на мене в залі прибуття. Я ніяково оглянула натовп, майже впевнена в тому, що ніхто не прийде, але він стояв посеред юрби та розмахував широкою долонею над метушливими головами. Він підвів і другу руку, розтягнувши рот в усмішці. Крізь натовп він пробрався до мене і, міцно обійнявши, підняв на руки.

— Лу!

Побачивши його, я відчула, як щось усередині раптом стиснулося — щось, пов'язане з Віллом, його втратою та незагоєними ранами, які болять іще дужче від нелегких семи годин у літакові, — на щастя, він тримав мене так міцно, що в мене був час, аби опанувати себе.

— Ласкаво просимо в Нью-Йорк, Коротулько! Я бачу, твій вишуканий смак і досі з тобою.

Він із усмішкою оглянув мене. Я розправила свою тигрову сукню в стилі 1970-х. Я подумала, що виглядатиму в ній як Джекі Кеннеді Онассіс¹. Якби Джекі Кеннеді ще й розлила каву собі на коліна в літаку.

— Я дуже радий тебе бачити.

Він підхопив мої свинцеві валізи, немов вони були наповнені пір'ячком.

— Ну ж бо. Треба відвезти тебе додому. Моя машина в ремонті, тож містер Г. позичив мені свою. Затори страшенні, але доїдеш із шиком.

Машина містера Гопніка була гладкою, чорною та величезною, немов автобус. Двері зачинялися зі стриманим глухим *кліком*, що свідчило про шестизначний цінник. Натан завантажив мої валізи до багажного відділення, а я, зітхнувши, вмостила на пасажирському сидінні. Я перевірила телефон, відповіла на чотирнадцять повідомлень від матері, написавши їй, що я вже в машині й зателефоную завтра, потім відповіла Семові, котрий сказав, що сумує за мною. Та додала смайлик із поцілунком.

— Як справи в хлопця? — запитав Натан, зиркнувши на мене.

— Усе добре, дякую.

Я додала ще декілька смайликів, так, про всяк випадок.

¹ Жаклін Був'є (після першого шлюбу — Кеннеді, після другого — Онассіс, широко відома як Джекі) — перша леді США у 1961—1963 роках. (Тут і далі прим. пер.)

— Не дуже засмутився через те, що ти поїхала?

Я знизала плечима.

— Він розуміє, що це необхідно.

— Усі ми розуміємо. Просто тобі знадобилося трохи більше часу, от і все.

Я відклала телефон, відкинулася у кріслі та почала читати незнайомі назви, що блимали за вікном: «Магазин шин Майло», «Тренажерний зал Річі», машини швидкої допомоги, вантажівки, занедбані будинки з облізлою фарбою та скрипучими сходами, баскетбольні майданчики, водії, що п'ють щось із величезних пластикових стаканів. Натан увімкнув радіо, і я почула голос чоловіка на ім'я Лоренцо, який говорив про бейсбол. На коротку мить мені здалося, що я перебуваю в якійсь умовній реальності.

— Отже, завтра розпочнемо все налагоджувати. У тебе вже є ідеї? Я подумав, що спершу варто дати тобі виспатися, а вже потім зводити тебе на сніданок. А в перші ж вихідні ти просто повинна відчувати Нью-Йорк на повну.

— Звучить чудово.

— Вони повернуться з замиського клубу аж завтра ввечері. Минулого тижня вони трохи посварилися. Я все розповім, але тільки коли ти відіспишся.

Я витріщилася на нього.

— Ніяких секретів, чи не так? Це ж не буде...

— Вони не схожі на Трейнорів. Звичайнісінька багатенька родина з деякими труднощами.

— Вона хоч добра?

— Вона просто чудова. Вона... непроста жінка. Але чудова. Він також.

Я вже давно зрозуміла, що можна не сподіватися на більш точний опис від Натана. Він замовк — Натан ніколи не любив надто пліткувати, — а я просто сиділа в ідеальному «мерседесі» з кондиціонером, силкуючись побороти хвилі сну, що вперто намагалися накрити мене з головою. Я подумала про Сема, котрий, мабуть, зараз спить у залізничному вагоні в декількох тисячах миль від мене. Я пригадала Тріну й Тома, що туляться в моїй маленькій квартирі у Лондоні. У мої думки вривався голос Натана:

— Тільки подивися.

Я підвела очі, здавалося, повні піску, і побачила Бруклінський міст, Мангеттен, що мерехтить мільйоном зазубрених уламків світла, приголомшливий, лискучий, донезмоги грандіозний та прекрасний. Краєвид був настільки знайомий із телебачення та фільмів, що просто неможливо усвідомити, що бачиш його реально. Я підскочила у кріслі, приголомшена тим, що ми їдемо саме туди, до найвідомішого мегаполіса на планеті.

— Цей краєвид ніколи не старіє, га? Трішки більший за Стортфолд.

Саме у цей момент я усвідомила: *це мій новий дім.*

— Привіт, Ашоку. Як справи?

Натан котив мої валізи мармуровим вестибюлем, а я роздивлялася чорно-білу плитку під ногами та латунні поруччя, намагаючись не спіткнутися та прислухаючись до власних кроків, що розходилися луною в просторій кімнаті. Це нагадало мені вхід до величезного і трохи старовинного готелю: ліфт із полірованої латуні, червоно-золоті ліврейні

килими, дещо похмура стійка рецепції. У повітрі пахло бджолиним воском, відполірованим взуттям та грішми.

— Усе гаразд, друже. А це хто?

— Це Луїза. Вона працюватиме на місис Г.

Порт'є у формі підвівся з-за свого столу і простягнув мені руку. В нього була широка усмішка, а його очі, здавалося, бачили все на світі.

— Приємно познайомитись, Ашоку.

— Британка! У мене є двоюрідний брат у Лондоні. У Кройдовні. Ви знаєте Кройдовні? Ви живете десь поблизу? Він такий великий хлопець, може, ви зустрічалися?

— Я не була в Кройдоні, — відповіла я. І додала, побачивши, як згасла його усмішка: — Але обов'язково його навідаю, коли наступного разу буду в тих краях.

— Луїзо, ласкаво просимо до Лавері. Якщо вам щось знадобиться, якщо вам щось незрозуміло, одразу кажіть мені. Я працюю двадцять чотири на сім.

— Він не жартує, — зауважив Натан. — Іноді мені здається, що він і спить під тим столом.

Він жестом вказав на тьмяно-сірий службовий ліфт у задній частині вестибюля.

— Троє дітей, котрим нема ще й п'яти, друже, — сказав Ашок. — Повірте, робота тут рятує мою нервову систему. Не можу сказати те саме про свою дружину. — Він широко всміхнувся. — Справді, міс Луїзо. Якщо вам щось знадобиться, я до ваших послуг.

— А як щодо наркотиків, повій та публічних будинків? — прошепотіла я, коли за нами зачинилися двері службового ліфта.

— Ні. Тільки квитки до театру, бронювання столиків у ресторанах та послуги найкращих хімчисток, — відповів Натан. — Це ж П'ята авеню. Боже мій, чим ти займалася в Лондоні?

Резиденція Гопніків становила шістсот п'ятдесят квадратних метрів другого та третього поверхів готичної будівлі з червоної цегли, це дуже рідкісний дуплекс для цієї частини Нью-Йорка, що свідчило про заможність багатьох поколінь сім'ї Гопніків. Як розповів мені Натан, Лавері — це зменшена копія знаменитої будівлі Дакота, а також один із найстаріших кооперативів на верхньому Іст-Сайді. Ніхто не може купити або продати тут квартиру без схвалення ради мешканців будинку, котрі, як правило, категорично налаштовані проти будь-яких змін. І поки розкішні кондомініуми по той бік парку, з їхніми ресторанами, тренажерними залами, дитячими садками, панорамами басейнами, радо приймали нові грошенята — російських олігархів, зірок естради, китайських сталевих магнатів та мільярдерів, що збили капітал у сфері технологій, — мешканці Лавері насолоджувалися старою доброю класикою.

Ці апартаменти передавалися із покоління в покоління; їхні жителі вже давно навчилися миритися з системою трубопроводів 1930-х років і навіть припинили боротися за дозвіл змінити щось більш масштабне, ніж перемикач світла, — вони просто мовчки спостерігали за тим, як навколо них змінюється Нью-Йорк, як люди зазвичай мовчки ігнорують жебрака з картонною табличкою.

Я ледве встигла розглянути велич самого дуплекса, з його паркетною підлогою, високою стелею та дамастовими шторами завдовжки в поверх, коли ми попрямували до приміщення прислуги, що ховалося десь у закутках другого поверху, у самому кінці довгого вузького коридору, який тягнувся з кухні, — аномалія, що була нормою в давнину. Більш нові або реконструйовані будівлі не мають приміщень для прислуги: тепер економки та няні мають виїжджати з Квінсу або Нью-Джерсі на світанку й повертатися додому вже затемна. Але родина Гопніків володіла цими крихітними кімнатками з самих перших днів життя будівлі. Їх не можна було від'єднати чи продати, і хоч офіційно вони були прив'язані до основної резиденції, багато хто хотів зробити з них комори для зберігання речей. Нескладно зрозуміти, чому саме.

— Ми прийшли. — Натан відчинив двері й поставив мої валізи.

Моя кімната була розміром приблизно три на три метри. У ній були двоспальне ліжко, телевізор, комод і шафа.

У кутку стояло невеличке крісло, оббите бежевою тканиною. Його сидіння втомлено провисало від попередніх мешканців кімнати. Крихітне віконце, можливо, виходило на південь. Або на північ. Або на схід. Було складно сказати, адже воно впиралося у цегляну стіну сусідньої будівлі, такої високої, що можна було побачити небо лише за умови, якщо притиснутися обличчям до скла і вивернути шию.

Трохи далі по коридору я побачила спільну кухню, яку я ділитиму з Натаном та економкою, чия кімната була навпроти.

На моєму столі лежав акуратний стосик із п'яти темно-зелених сорочок поло, а також щось схоже на чорні штани з дешевим тефлоновим блиском.

— Вони не казали тобі про уніформу?

Я взяла до рук одну з сорочок.

— Це лише сорочка і штани. Гопніки вважають, що з уніформою набагато простіше. Усі знають своє місце.

— Якщо хочеш бути схожим на професійного гольфіста.

Я зазирнула до крихітної ванної з коричневого мармуру, що з літами вкрився пліснявою та водним каменем. Поруч із душевою кабіною стояв і маленький унітаз, що, здавалося, походив аж із 1940-х. На полиці лежали мило в паперовій обгортці та засіб від тарганів.

— Насправді за мангеттенськими мірками це дуже щедро з їхнього боку, — пояснив Натан. — Я знаю, що кімната трохи обтріпана, але місіс Г. каже, що ми можемо вдихнути у неї нове життя. Декілька додаткових ламп та швидка поїздка до магазину декору, і все заграє...

— Мені все подобається, — мовила я. Я повернулася до нього. — Я в Нью-Йорку, Натане. Я насправді тут, — мій голос тремтів.

Він стиснув моє плече.

— Саме так. Ти насправді тут.

Я насилу розібрала валізи, перехопила їжі, котру Натан, як справжній американець, називав «їжа на винос», продивилася декілька з 859 каналів на своєму маленькому телевізорі, більшість із яких, здавалося, безупинно крутили матчі з американського футболу, рекламу засобів для

покращення травлення або ж низькосортні детективні шоу, а потім заснула. Я здригнулася і прокинулася о четвертій сорок п'ять ранку. Ще декілька хвилин була збита з пантелику далеким і незнайомим звуком сирени та низьким риком вантажівки, а тоді увімкнула світло, пригадала, де я, і відчула радісне хвилювання.

Я дістала з сумки ноутбук і написала повідомлення Семові.

«Ти тут? Цілую».

Трохи почекала, але відповіді не було. Він казав, що його збиває з пантелику ця різниця в часі. Я відклала ноутбук і спробувала заснути (Тріна казала, що коли я не висплюся, то виглядаю геть як сумна кобила). Але незнайомі звуки великого міста, зокрема сирени, не збиралися мене відпускати, тому о шостій я встала з ліжка та прийняла душ, намагаючись ігнорувати іржу у воді, що не лилася, а бризкала навсібіч. Я одяглася (у бірюзову блузку з короткими рукавами й зображенням статуї Свободи та джинсовий сарафан) і вирушила на пошуки кави.

Невпевнено ідучи коридором, я намагалася пригадати, де саме розташована кухня для персоналу, яку Натан показував напередодні. Відчинила двері й побачила жінку, яка обернулася та здивовано уп'ялася на мене. Вона була кремезна і немолода, а її волосся лежало акуратними темними хвилями, немов у кінозірки 1930-х років. Мала гарні темні очі, але куточки її губ були опущені донизу, немов у постійному несхваленні.

— Гм... доброго ранку!

Вона продовжувала пильно дивитися на мене.

— Я — я Луїза? Новенька? Помічниця... місіс Гопнік?

— Вона не місіс Гопнік. — Жінка не спромоглася пояснити, що саме мала на увазі.

— А ви, мабуть... — Я ламала свій утомлений мозок, намагаючись пригадати ім'я, але це було безнадійно. *Ну ж бо!* — Прощу мені вибачити. Сьогодні в мене каша замість мозку. Складний переліт.

— Мене звати Іларія.

— Іларія. Ну звісно. Пробачте.

Я простягнула руку. Але жінка проігнорувала мій жест.

— Я знаю, хто ти.

— Гм... Ви можете показати мені, де Натан тримає своє молоко? Я просто хотіла випити кави.

— Натан не п'є молока.

— Хіба? Раніше пив.

— Ти хочеш сказати, що я брешу?

— Ні. Я зовсім не мала цього на ув...

Іларія відступила вліво та жестом указала на самотню шафку, удвічі меншу за інші.

— Ось ця твоя.

Тоді вона відчинила холодильник, щоб поставити сік на місце, і я помітила повну дволітрову пляшку молока на її полиці. Вона зачинила двері й невблаганно подивилася на мене.

— Містер Гопнік повернеться о шостій тридцять сьогодні ввечері. Одягни перед зустріччю уніформу.

Жінка вийшла в коридор, голосно ляскаючи підшвами своїх капців.

— Приємно познайомитися! Я впевнена, ми з вами бацитимемося дуже часто! — крикнула я їй навздогін.

Певний час я просто дивилася на холодильник, а потім вирішила, що вже не надто рання година для того, щоб десь купити молоко. Урешті-решт, це ж місто, яке ніколи не спить.

Сам Нью-Йорк, можливо, й не спав, а от будинок Лавері був сповнений до того щільною тишею, що, здавалося, у повітрі витала немала доза зопіклону¹. Обережно зачинивши за собою двері, я вийшла до коридору й вісім разів перевірила, чи не забула гаманець і ключі. На щастя, рання година та сплячі мешканці будинку дали мені можливість трохи краще оглянути місце, де я опинилася.

Ступаючи по плюшевому килиму, я рушила до виходу, коли почула собаку, який гавкав з-за одних дверей — дзвінкий, обурений протест, — а також літній голос, що невиразно щось бурмотів. Я поквапилася та, не бажаючи брати на себе відповідальність за те, що розбудила мешканців будинку, пішла не до сходів, а прямісінько у службовий ліфт. У вестибюлі було безлюдно, тож я тихенько вислизнула на вулицю, у самий вир галасу та світла. Усе це вкупі вразило мене настільки сильно, що довелося зупинитися на хвилинку, щоб зберегти своє вертикальне положення. Просто переді мною простягався неоглядний зелений оазис Центрального парку. Зліва, на людній вулиці, кремезні чоловіки в комбінезонах вивантажували ящики з фургона, а за цим дійством спостерігав поліцейський, схрестивши на грудах м'язисті руки. Старанно дзижчала підмітальна машина, виконуючи свій обов'язок. Таксист балакав

¹ Зопіклон — снодійне, яке має седативну, протисудомну, амнестичну й анкіолітичну дію. Сприяє розслабленню м'язової тканини.

з якимсь чоловіком через опущене вікно машини. Я подумки підмічала усі ознаки Міста великого яблука. Кінні екіпажі! Жовті таксі! Неймовірно високі будівлі! Поки я роздивлялася все довкола, повз мене пройшли дві перелякані туристки з дітьми у візочках та кавою в пластикових стаканах — вони, вочевидь, і досі відходили від зміни часових поясів.

Мангеттен тягнувся в усіх напрямках, величезний, цілований сонцем, бурхливий та блискучий.

Моя втома зникла разом із зорею. Я зітхнула на повні груди й рушила з місця. Мої губи мимоволі розтяглися в широкій усмішці, але я була безсила. Я пройшла вісім кварталів, так і не зустрівши жодного маркету. Я звернула на Медісон-авеню та опинилася серед величезних вітрин розкішних магазинів, ресторанів, затемнених вікон та позолочених готелів, чиї швейцари у лівреях навіть не дивилися у мій бік.

Я пройшла ще п'ять кварталів, усвідомлюючи, що тут не так уже й легко випадково зустріти бакалійну крамницю. Нью-йоркські закусочні чекали мене на кожному розі. У них працювали виряджені офіціантки та чоловіки в білих капелюхах із кирпатими крисами, але все виглядало таким грандіозним і блискучим, що, здавалося, навряд чи мене там чекають просто омлет і чашка чаю. Люди, яких я зустрічала на своєму шляху, були або туристами, як я, або ж спортсменами-бігунами у термобілизні та навушниках, і кожен намагався якомога швидше оминати безпритульних, що дивилися на них, піднявши вгору свої насуپлені свинцеві обличчя. Нарешті я натрапила на величезну мережеву кав'ярню, в котрій, здавалося, зібралася добра половина жайворонків Нью-Йорка, які схилилися над своїми телефонами або ж годували

на подив радісних дітлахів під нейтральну музику, що грала з колонок на стіні.

Я замовила капучино та мафін, котрий, перш ніж я встигла заперечити, бариста розрізав на дві половини, розігрів і змастив маслом, не відриваючись від розмови про бейсбол зі своїм колегою.

Я сплатила за своє замовлення, сіла за столик, поклала перед собою мафін, загорнутий у фольгу, і відкусила шматочок. Це була найсмачніша річ у моєму житті, навіть не беручи до уваги втому та голод після перельоту і зміни часових поясів.

Просто переді мною, за вікном, простягався ранковий Мангеттен, а мій рот по черзі наповнювався то липким масляним мафіном, то гарячою міцною кавою, даючи волю моєму всюдисущому внутрішньому монологу (*Я п'ю нью-йоркську каву в нью-йоркській кав'ярні! Я їду нью-йоркською вулицею! Просто як Мег Раян! Або Даян Кітон! Я у справжньому Нью-Йорку!*). На коротку мить я зрозуміла, що саме Вілл намагався пояснити мені два роки тому: саме ті дві хвилини, поки мій рот був набитий незнайомою мені їжею, а очі дивилися на незнайомий краєвид, я існувала лише в цьому моменті. Я жила, я відчувала, уся моя істота була готова отримувати та приймати нове. Я була в одному-єдиному місці на землі.

А потім, геть недоречно, дві жінки за сусіднім столиком учинили кулачну бійку, розкидавши довкола каву та булки, поки баристи підскочили, щоб їх розняти. Я струсила крихти з сарафана, закрила сумку і вирішила, що, ймовірно, вже час повертатися до Лавері.

2

К оли я увійшла, Ашок сортував величезний стос газет, складаючи їх у нумеровані стопки. Він випростався з усмішкою.

— Що ж, вітаю вас, міс Луїзо. Як пройшов ваш перший ранок у Нью-Йорку?

— Дивовижно. Дякую.

— Ви наспівували «Let the River Run»¹, мандруючи вулицями?

Я сторопіла.

— Звідки ви знаєте?

— Усі так роблять, коли вперше приїздять на Мангеттен. Дідько, навіть я так іноді роблю, хоч і не виглядаю як Мелані Гріффіт.

— Поблизу геть немає продуктових магазинів? Мені довелося йти пішки близько мільйона кілометрів, щоб випити кави. До того ж я й гадки не маю, де купити молоко.

— Міс Луїзо, варто було спитати мене. Ходіть сюди.

Він жестом указав за свій стіл і відчинив двері, покликавши мене до темного, обшарпаного та захарашеного офісу, котрий дисонував із латунню та мармуром вестибюля. На столі стояв ряд екранів спостереження, серед них були старий

¹ «Let the River Run» — пісня, що стала саундтреком фільму «Ділова дівчина» 1988 року, з музикою і текстами Карлі Саймон.

телевізор і величезний обліковий журнал, а також чашка, декілька книжок із м'якими обкладинками та безліч фотографій усміхнених беззубих дітей. За дверима стояв старезний холодильник.

— Ось. Беріть. Потім повернете.

— Усі швейцари це роблять?

— Ніхто так не робить. Але в Лавері все інакше.

— Тож де люди роблять покупки?

Він скривив обличчя.

— Люди в цьому будинку не роблять покупок, міс Луїзо. Вони навіть не *думають* про покупки. Б'юся об заклад, добра половина з них вважає, що їжа вже готова просто з повітря з'являється на їхніх столах, магія. — Він озирнувся, знизивши голос. — Ставлю на те, що вісімдесят відсотків жінок, що тут живуть, уже років п'ять не заходили на кухню. Зауважте це, а половина жінок взагалі не харчуються, і крапка.

Коли я здивовано витріщилася на нього, він знизав плечима.

— Багатії не живуть як ми з вами, міс Луїзо. А багатії Нью-Йорка... що ж, вони не живуть як *будь-хто інший*.

Я взяла пакет молока.

— Вам доставлять усе, що забажаєте. Ви звикнете.

Я хотіла запитати його про Іларію та місіс Гопнік, котра, як з'ясувалося, геть не була місіс Гопнік, а також загалом про родину, котру мені належить зустріти. Але він помітив когось у коридорі.

— Ну, доброго ранку, місіс де Вітт!

— *Що* всі ці газети роблять на підлозі? Це місце схоже на жалюгідний газетний кіоск.

Крихітна стара роздратовано цикнула на стоси «Нью-Йорк Таймс» та «Волл-стріт Джорнал», котрі чоловік не закінчив розпаковувати. Незважаючи на ранню годину, жіночка була виряджена, немов зібралася на весілля: малиново-рожеве пальто, червоний капелюх-таблетка та величезні строкаті сонячні окуляри на її маленькому зморшкуватому обличчі. У руці вона тримала повідок, на котрому вела мопса, що хрипів і войовничо дивився на мене (принаймні мені так здалося, адже насправді його очі були спрямовані у різні боки). Я нахилилася, щоб допомогти Ашоківі прибрати газети з її шляху, але пес із гарчанням стрибнув у мій бік, тож я відскочила назад, ледве не перечепившись через «Нью-Йорк Таймс».

— Ай, заради бога! — прокректав тремтячий, але владний голос. — Ви мені ще собаку засмучувати будете?

Зуби мопса ледь не зімкнулися на моїй нозі. Моя шкіра й досі відчувала його дихання.

— Благаю, подбайте про те, щоб до нашого повернення цього *безладу* тут не було. Я вже не раз казала містерові Овіцу, що ця будівля йде до занепаду. І, Ашоку, я залишила сміттєвий мішок біля своїх дверей. Будь ласка, прибери його, інакше увесь коридор смердітиме мертвими ліліями. Сам тільки Бог знає, хто посилає лілії як подарунок. Суцільний траур. Діне Мартіне¹, ходімо!

Ашок підняв свого кашкета.

— Безумовно, місіс де Вітт.

¹ Дін Мартін — американський співак, актор, комік і кінопродюсер італійського походження.

Він дочекався, поки вона піде. А тоді зиркнув на мою ногу.

— Цей пес ледве не вкусив мене!

— Так. Це Дін Мартін. Краще тримайтеся від нього подальше. Він найзліший мешканець цього будинку, а це вже вам не порожні слова. — Він повернувся до своїх газет, переклавши наступний стос собі на стіл, але зупинився, щоб завадити мені допомогти. — Не переймайтеся, міс Луїзо. Вони дуже важкі, а у вас попереду купа роботи. Гарного вам дня.

Він пішов геть, перш ніж я встигла запитати, що саме він мав на увазі.

День минув як у тумані. Ранок я витратила на те, щоб привести до ладу свою маленьку кімнатку, прибрати у ванній та поставити фотографії Сема, батьків, Тріни й Тома, аби додати затишку. Натан повів мене у закусоchnу біля Колумбус-серкл, де я їла з тарілки розміром з автомобільну шину та випила стільки міцної кави, що мої руки вібрували дорогою додому. Натан показав мені місця, що можуть стати у пригоді: цей бар працює допізна, у цьому фургоні роблять смачнючий фалафель, а тут можна безпечно зняти готівку... Мій мозок кипів від надлишку нових місць, нової інформації. Десь після обіду я раптом відчула втому та слабкість у ногах, тож Натан, взявши мене під руку, відвів до квартири. Я була щаслива знов опинитися у тихій темній будівлі з ліфтом.

— Подімай, — порадив він, коли я скинула туфлі. — Хоча на твоєму місці я не став би спати більше години, а інакше — порушиш режим дня.

— Коли, ти кажеш, повернуться Гопніки? — У мене по-троху почав заплітатися язик.

— Зазвичай біля шостої. Зараз третя, тож у тебе ще є час. Ну ж бо, лягай. Скоро знову відчуєш себе людиною.

Він зачинив двері, і я з вдячністю відкинулася на ліжку. Я вже майже заснула, але раптом усвідомила, що так і не зв'язалася з Семом, тому повільно потяглася за своїм ноутбуком.

Я відкрила месенджер.

«Ти там?»

Минуло декілька хвилин, і з булькаючим звуком дзвінка з'явився він, у залізничному вагоні, схиливши своє величезне тіло над екраном. Сем. Фельдшер. Людина-гора. Мій новий хлопець. Ми, як дурні, довго усміхалися одне одному.

— Привіт, красуне! Як справи?

— Добре! — відповіла я. — Я можу показати тобі свою кімнату, але вона така маленька, що дай Боже не зачепити стіни екраном.

Я повернула ноутбук, щоб він міг побачити мою маленьку спальню в повній красі.

— Мені подобається. Адже у ній є ти.

Я подивилася на сіре вікно за його спиною й одразу ж уявила атмосферу: дощ тарабанить у дах вагона, вікна за тишно запотіли, дерево, волога, кури за вікном ховаються під візком, що протікає. Сем дивився на мене, і я витерла очі, раптом пригадавши, що геть не фарбувалася.

— Ти вже був на роботі?

— Так. Мені сказали, що можна повертатися до обов'язків вже через тиждень. Сподіваюся, я вже буду в достатньо

хорошій формі, щоб підняти тіло, не зірвавши шви. — Він інстинктивно поклав руку на живіт, саме туди, куди влучив постріл усього декілька тижнів тому, — звичайний виїзд на виклик ледве не вбив його, але зміцнив наші стосунки, — і я підсвідомо відчула його біль.

— Я хочу, щоб ти був поруч, — мовила я, перш ніж встигла себе зупинити.

— Я також. Але це лише перший день твоєї пригоди, усе буде чудово. Уже через рік ти сидітимеш тут...

— Не тут, — зауважила я. — У твоєму готовому будинкові.

— У моєму готовому будинкові, — погодився він. — І ми разом дивитимемося фотографії на твоєму телефоні, а я по-тайки думатиму: «Боже, за що, коли вона вже замовкне та припинить розповідати про свій Нью-Йорк?»

— Тож ти напишеш мені? Лист, повний любові й туги, просочений самотніми сльозами?

— Ой, Лу. Ти ж знаєш, що поганий із мене письменник. Але я телефонуватиму. І вже через чотири тижні приїду до тебе.

— Ти маєш рацію, — мовила я, відчуваючи, як стискається моє горло. — Гарзд. Я подрімаю.

— Я також, — мовив він. — Я думатиму про тебе.

— По-брудному та по-еротичному? Або ж по-романтичному, в стилі Нори Ефрон?

— А що з цього не наразить мене на неприємності? Ти добре виглядаєш, Лу, — трохи помовчавши, додав він.

— А ти якось... нездорово.

— Саме так я і почуваюсь. Мало того, що втомився, так ще й хочеться вибухнути. Це навіть збиває мене з пантелику.

Літературно-художнє видання

МОЙЄС Джоджо
Та сама я
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректори *О. Є. Шишацький, А. В. Альошичева*

Підписано до друку 26.10.2021. Формат 75х108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 27. Наклад 2000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: **bookclub.ua**
 - у мережі фірмових магазинів
- див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Мойєс Дж.

М74 Та сама я : роман / Джордж Мойєс ; пер. з англ. В. Бондар. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2022. — 576 с.

ISBN 978-617-12-9274-1

ISBN 978-0-399-56245-7 (англ.)

Лу Кларк намагається покінчити зі своїм минулим і переїздить до Нью-Йорка. В Англії вона залишає Сема, який колись допоміг їй оговтатися від болю втрати. А тепер Лу фактично тікає від чоловіка, прирікаючи їхні стосунки на випробування відстанню. У великому місті дівчина починає життя спочатку і влаштовується на роботу до заможного сімейства Голніків. Вона відразу опиняється у вирі їхніх таємниць та пристрастей, розчиняючись у чужій родині. Лу бракує часу навіть на коротку розмову із Семом, який щодня віддаляється... Але коли одного дня доля випадково зіштовхує її з чоловіком на ім'я Джошуа Райн, усе змінюється. Та от чи змінить нове захоплення саму Лу? Чи зможе вона нарешті віднайти щастя і припинити розриватися між минулим та майбутнім?

УДК 821.111